

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **V. U.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 30. října 2010, č. j. CPR-5995/ČJ-2010-9CPR-C241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. června 2015, č. j. 7 A 203/2010 – 87,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, s povoleným pobytem v České republice, byl rozsudkem Okresního soudu Chebu ze dne 23. února 2009, č. j. 3 T 92/2008 - 105 odsouzen za úmyslný trestný čin ohrožování pod vlivem návykové látky (pod vlivem alkoholu způsobil dopravní nehodu se škodou na majetku) podle § 201 odst. 1 a 2 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl na dva roky podmíněně odložen, a k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2,5 roku; rozsudek nabyl právní moci dne 22. června 2009. Dne 1. března 2010 vydal výše uvedený okresní soud usnesení č. j. 3 T 92/2008 - 161, jímž vyhověl žádosti žalobce o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, se zkušební dobou dva roky.

[2] V mezidobí, dne 15. září 2009, podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání dle § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[3] Prvostupňový správní orgán – Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorát cizinecké policie Cheb – dne 21. září 2009 nejprve vydal rozhodnutí č. j. CPPL-42455/ČJ-2009-034062-PC o neprodloužení doby platnosti tohoto povolení s odůvodněním, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Přitom odkázal na „§ 44a odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 35 odst. 3 a ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) v návaznosti na ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců“. Žalobce toto rozhodnutí úspěšně napadl odvoláním. Odvolací správní orgán – Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie – v rozhodnutí ze dne 25. ledna 2010, č. j. CPR-14477/ČJ-2009-9CPR-C241 dospěl sice k závěru, že žádost měla být zamítnuta, přesto však napadené prvostupňové rozhodnutí zrušil mimo jiné z důvodu nesprávné právní kvalifikace – správně mělo být rozhodnuto „podle § 44a odst. 3 s odkazem na ustanovení § 35 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců“.

[4] Prvostupňový správní orgán vytýkané vady odstranil a dne 9. března 2010 vydal ve věci nové rozhodnutí č. j. CPPL-42455/ČJ-2009-034062-PC o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, s odkazem na naplnění ustanovení § 44a odst. 3, ve spojení s ustanoveními § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce byl pravomocně odsouzen ze spáchání úmyslného trestného činu.

[5] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět odvolání. Namítal mimo jiné nepřiměřenou tvrdost rozhodnutí vzhledem k tomu, že má v České republice manželku a dceru, které zde mají povolen trvalý pobyt. K odvolání také přiložil výše uvedené usnesení Okresního soudu v Chebu, jímž bylo upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti.

[6] Odvolací správní orgán dne 30. října 2010 rozhodnutím č. j. CPR-5995/ČJ-2010-9CPR-C241 (dále též „napadené správní rozhodnutí“) odvolání tentokrát již zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V odůvodnění uvedl, že v průběhu správního řízení bylo dostatečně prokázáno, že se žalobce dopustil úmyslného trestného činu, za nějž byl pravomocně odsouzen. Pokud jde o předložené usnesení o upuštění od zbytku výkonu trestu, žalobce nedoložil, že by byl záznam v rejstříku trestů vymazán, „nebledě na fakt, že tato skutečnost nemá vliv na výrok rozhodnutí“. Odvolací správní orgán dále uvedl, že důvod neprodloužení platnosti předmětného víza je přiměřený i s přihlédnutím k jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobce [byť úvodem předeslal, že při rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života nezkoumá], neboť žadatel se dopustil trestného činu spadajícího do kategorie trestných činů hrubě narušujících občanské soužití, a převáží tak zájem státu a společnosti na ochraně života, zdraví a majetku ostatních občanů.

[7] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce 29. listopadu 2010 žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V průběhu řízení, dne 17. dubna 2013, předložil městskému soudu usnesení Okresního soudu v Chebu o osvědčení žalobce ve zkušební lhůtě a kopii výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 25. září 2012, v němž již nemá žádný záznam o odsouzení.

[8] Městský soud rozsudkem ze dne 12. prosince 2014, č. j. 7 A 203/2010 - 59 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Tento rozsudek však ke kasační stížnosti žalobce zrušil Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 6 Azs 8/2015 - 38 ze dne 31. března 2015 jakožto nepřezkoumatelný

pokračování

pro nedostatek důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vytčená vada spočívala v tom, že městský soud se přiklonil k původní právní kvalifikaci, již obsahovalo rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 21. září 2009, aniž by vysvětlil (a přezkoumal) právní kvalifikaci použitou v napadeném správním rozhodnutí (příčina spočívala zřejmě v záměně obou rozhodnutí správních orgánů, jež byla ve věci postupně vydána).

[9] V novém řízení městský soud rozsudkem č. j. 7 A 203/2010 – 87 ze dne 24. června 2015 žalobu opět zamítl. Nyní se již správně zabýval právní kvalifikací, resp. skutkovou podstatou použitou v napadeném rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 30. října 2010, č. j. CPR-5995/ČJ-2010-9CPR-C241, a konstatoval, že správní orgány věc zhodnotily správně. Poukázal na nesporný fakt, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu. Upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti není pro otázku trestní zachovalosti podstatné, neboť nijak nesmazává fakt pravomocného odsouzení. K pozdějšímu zahlazení odsouzení v průběhu soudního řízení již nelze brát ohled, neboť soud správní rozhodnutí přezkoumává podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí správního orgánu. Při užití skutkové podstaty podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neukládá zákon hodnotit přiměřenost důsledků ve vztahu k důvodům rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k pobytu a dopady do soukromého a rodinného života cizince (oproti § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců); zmínka o zásahu do žalobcova soukromého života byla správním orgánem učiněna nad rámec nutného.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[10] Rozsudek městského soudu č. j. 7 A 203/2010 - 87 ze dne 24. června 2015 napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) opět kasační stížností, nyní z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel konkrétně namítl nesprávnou právní kvalifikaci, tedy že správní orgány účelově a nezákonně zamítly jeho žádost podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ačkoli měly – z důvodu záznamu v trestním rejstříku stěžovatele – postupovat podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že stěžovatel nespĺňuje podmínku trestní zachovalosti. Důvod zamítnutí pro spáchání úmyslného trestného činu lze logickým výkladem subsumovat pouze pro zrušení pobytu účastníka řízení, nikoli jeho neprodloužení. Správní orgán tak obešel povinnost zabývat se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Bez ohledu na tuto námitku se správní orgány měly zabývat „*přiměřeností rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu*“ s odkazem na § 2 odst. 3 správního řádu; mělo tak být přihlédnuto k osobě a rodině stěžovatele.

[11] Kasační stížnost spojil stěžovatel s návrhem, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Tomuto návrhu Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 6 Azs 163/2015 - 38 ze dne 27. srpna 2015 nevyhověl.

[12] Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která od 1. ledna 2011 [zákon č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony] rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k přechodnému pobytu, o prodloužení platnosti těchto oprávnění k pobytu a o povolení k trvalému pobytu [§ 165 písm. j) ve spojení s § 1 odst. 1 a § 170b odst. 1 zákona o pobytu

cizinců v platném znění], a která proto vystupuje v řízení jako žalovaná, se vyjádřila toliko k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejprve se Nejvyšší správní soud musel zabývat přípustností kasační stížnosti, protože v nyní posuzované věci již Nejvyšší správní soud jednou na základě kasační stížnosti stěžovatele rozhodoval rozsudkem č. j. 6 Azs 8/2015 - 38 ze dne 31. března 2015, jímž zrušil původní rozsudek městského soudu jakožto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Protože městský soud v novém řízení žalobu stěžovatele opět zamítl, obrací se stěžovatel na Nejvyšší správní soud podruhé.

[14] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost v zásadě nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnost namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Základním smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u níž již jednou vyslovil právní názor závazný pro nižší soud a nižší soud se tímto názorem řídil; srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 136/05 ze dne 8. června 2005 (N 119/37 SbNU 519).

[15] Přípustnost kasační stížnosti je tedy omezena ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165; veškerá zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Toto omezení odráží závaznost právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), a tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen městský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s. (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. července 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56). Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování.

[16] V daném případě se však ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. neuplatní, protože Nejvyšší správní soud rušil původní rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Městský soud tuto vadu opravil, zabýval se právní kvalifikací, resp. skutkovou podstatou, jež byla použita v napadeném rozhodnutí správního orgánu, a ve svém v pořadí druhém rozsudku shledal nedůvodnost žaloby přezkoumatelně, takže teprve nyní se může Nejvyšší správní soud zabývat právním hodnocením použitým orgány veřejné moci, jež v případě stěžovatele rozhodovaly. Není tak naplněn předpoklad, který zakládá nepřipustnost další kasační stížnosti v téže věci.

[17] Stěžovatel učinil stěžejní kasační námitkou nesprávnou právní kvalifikaci, resp. nesprávnou skutkovou podstatu, podle níž postupovaly správní orgány, resp. městský soud.

[18] Připomeňme, že stěžovatel v České republice legálně setrval cca od r. 2005 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Toto povolení se vydává na dobu určitou, opakovaně prodloužitelnou; v případě stěžovatele povolení platilo do 31. října 2009. Povolení k dlouhodobému pobytu úzce souvisí s vízem k dlouhodobému pobytu nad 90 dnů;

pokračování

ostatně obě formy tohoto dlouhodobého pobytu jsou společně upraveny v ustanoveních části první hlavy III dílu 4 zákona o pobytu cizinců, nazvaného „*Přechodný pobyt na území na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu*“. Povolení k dlouhodobému pobytu zpravidla navazuje na dlouhodobý pobyt na vízum nad 90 dnů. Právní úprava obou pobytových titulů je – kromě systematiky zákona o pobytu cizinců – úzce provázána spleť křížových odkazů.

[19] Podle § 44a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců (není-li dále uvedeno jinak, jde o odkazy na ustanovení zákona o pobytu cizinců) lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit. „*Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3 ... vztahuje obdobně.*“; jde přitom o odkaz na úpravu prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů.

[20] Podle § 35 odst. 3 „*dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*“. Odkazovaný § 37 obsahuje mimo jiné dva odstavce, oba upravují podmínky pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů (tedy ve smyslu § 44a odst. 3 prostřednictvím § 35 odst. 3 též důvody pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu). Odstavec 1 § 37 stanoví: „*(1) Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec a) byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, ...*“, a to bez dalšího. Odstavec 2 § 37 pak stanoví obdobně: „*(2) Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže ... b) cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, ...*“, avšak s dovětkem na konci ustanovení: „*za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“ Právě na rozdíl obou odstavců § 37 staví stěžovatel svou argumentaci: zatímco správní orgány, resp. městský soud, postupovaly podle § 37 odst. 1 písm. a), podle stěžovatele měly aplikovat § 37 odst. 2 písm. b) včetně dovětku na konci ustanovení odstavce 2. Na § 37 odst. 2 písm. b) obsahově navazuje § 56 obsahující důvody neudělení víza. Podle § 56 odst. 2 písm. a) policie neudělí vízum cizinci, jestliže „*a) nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174),*“, s obdobným dovětkem jako v § 37 odst. 2 písm. b), tedy „*za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza. Při posuzování přiměřenosti policie přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*“. No a konečně § 174 ve společných ustanoveních vymezuje pojem trestní zachovalosti a stanoví: „*(1) Za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, ...*“.

[21] Svůj argument, že orgány veřejné moci měly postupovat podle § 37 odst. 2 písm. b), a nikoli podle § 37 odst. 1 písm. a), staví stěžovatel na jedné jediné větě: „*Důvod zamítnutí pro spáchání úmyslného trestného činu lze logickým výkladem subsumovat pouze pro zrušení pobytu účastníka řízení, nikoli jeho neprodloužení.*“. Toto dále nezduodněné tvrzení však zjevně postrádá zákonnou oporu. Byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu (těsně před vypršením platnosti jeho dosavadního povolení) pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, což stěžovatel nepochybně, zcela zjevně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a); povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu zde nehraje roli. V tomto smyslu jde o speciální ustanovení k § 37 odst. 2 písm. b), které umožňuje zrušit vízum (a tedy neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu) z řady jiných důvodů (obecně nesplnění kterékoli z podmínek pro udělení víza). To, že mezi těmito podmínkami je i trestní zachovalost ve smyslu § 174 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a), nevylučuje uplatnění speciální skutkové podstaty podle § 37 odst. 1 písm. a). Správní orgány i krajský soud tak dospěly ke správnému právnímu závěru, když na případ stěžovatele uplatnily právě toto ustanovení, příléhavé na situaci stěžovatele, i pokud konstatovaly, že toto ustanovení vede k zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bez dalšího, aniž by bylo nutno podle výslovného zákonného pokynu zkoumat další souvislosti včetně přiměřenosti důsledků rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům, resp. k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Toto rozlišování má i smysluplné vysvětlení; zatímco v případě pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin zákonodárce stanovil s ohledem na ochranu společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činnost přísnější úpravu vedoucí k ukončení (neprodlení) pobytového statusu bez dalšího, všechny ostatní podmínky pro udělení víza (včetně trestní zachovalosti v širším smyslu, zahrnující i absenci odsouzení za trestné činy spáchané z nedbalosti) vedou k ukončení (neprodlení) pobytového statusu, jen jde-li o důsledek přiměřený, včetně přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života takového cizince (srov. v této souvislosti rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 21/2008 - 101 ze dne 18. prosince 2008).

[22] První kasační námitka je tedy nedůvodná.

[23] Stěžovatel dále tvrdil, že i za takové situace měly správní orgány zkoumat „*přiměřenost rozhodnutí o neprodlení povolení k pobytu*“ s odkazem na obecné ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, podle něhož »*Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen „dotčené osoby“), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.*«. Toto ustanovení se samozřejmě jako základní zásada správního řízení v nejobecnějším smyslu vztahuje i na řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud ovšem procesní předpis obsahuje konkrétní a podrobné ustanovení (ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu „*podmínky stanovené zákonem*“), uplatní se jakožto ustanovení speciální přednostně, což je případ aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jež vede ke zrušení víza, resp. k neprodlení povolení k dlouhodobému pobytu bez dalšího, a to pro závažnost tohoto zákonného důvodu. Vedle toho, povolení k dlouhodobému pobytu je omezeno dobou, na kterou bylo vydáno, a uplynutím této doby pozbývá samozřejmě platnosti; nelze pak logicky hovořit o ochraně nějakých nabytých práv nebo oprávněných zájmů, neboť jejich trvání bylo časově podmíněno.

[24] To neznamená, že by byla vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, případně do jiných základních práv. Těžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodlením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.).

[25] Další argumenty, na nichž městský soud svůj zamítavý rozsudek vystavěl, stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil. Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud správně nemohl přihlídnout k zahlázení odsouzení, k němuž došlo v průběhu soudního řízení, a to jednoduše proto, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází z skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je nicméně politováníhodné, že řízení před městským soudem trvalo tak dlouho, že nakonec došlo k zahlázení odsouzení stěžovatele. Vydání zamítavého rozsudku po tolika letech při změněném kontextu se proto stěžovateli může jevit jako přísné, na jeho zákonnosti to však nic nemění.

[26] S ohledem na shora uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

pokračování

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaná měla ve věci úspěch, podle obsahu spisu jí však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu